

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **Ing. J. M.**
bytem P.
zastoupen Mgr. Monikou Hoffmannovou, advokátkou
sídlem Jeseniova 1169/51, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2015 č.j. MK 4040/2015 OPP

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 27. 1. 2015 č.j. MK 4040/2015 OPP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Moniky Hoffmannové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 20. 11. 2014 č.j. S-MHMP 1392661/2014 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč za to, že žalobce dne 29. 9. 2014 odstranil stavbu domu č.p. X, která se nacházela na pozemku parc. č. X, k.ú. S., ul. Z., P., bez závazného stanoviska správního orgánu prvního stupně dle § 14 odst. 2 zákona

č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále též „památkový zákon“), přičemž nemovitost č.p. X nebyla kulturní památkou, nacházela se na pozemku parc. č. X, k.ú. S., ul. Z., P., na území památkové zóny X, prohlášené vyhláškou č. 15/1991 Sb. hl. m. Prahy, čímž měl spáchat přestupek dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona.

2. Žalobce v žalobě namítal existenci okolnosti vylučující protiprávnost, a sice krajní nouze. Podle žalobce se předmětná stavba nacházela ke dni 26. 9. 2014 v tak špatném stavu, že hrozilo její okamžité zřícení vlivem povětrnostních podmínek; při samovolném a nekontrolovaném zřícení stavby hrozilo reálné nebezpečí vzniku škod na životech a zdraví kolemjdoucích osob či sousedů, hrozil vznik škody na majetku, mohlo dojít k pádu stavby na chodník či do silnice, hrozil sesuv sousední budovy. Žalobce namítal, že od začátku správního řízení poukazoval na skutečnost, že předmětná stavba byla v havarijním stavu a hrozila zřícením, přičemž není rozhodné, zda použil výraz krajní nouze, nebo nikoliv. K tvrzení správních orgánů, že si žalobce mohl opatřit souhlas s odstraněním stavby již na základě vyjádření znalce ze dne 7. 8. 2014, žalobce uvedl, že správní orgány opomíjí tvrzení žalobce doložená dalšími důkazy, že žalobce se snažil do poslední chvíle stavbu zachovat; až do poslední chvíle, kdy to bylo možné, tak žalobce postupoval v souladu s vydaným stavebním povolením i stanoviskem orgánu památkové péče. Žalobce podotkl, že neměl nejmenší důvod usilovat o odstranění stavby – dům si zakoupil v úmyslu tento rekonstruovat pro účely bydlení, dům se mu velmi líbil, na rekonstrukci měl omezený rozpočet; v důsledku odstranění stavby došlo k situaci, kdy náklady na postavení repliky původní rozpočet značně převýší. Žalovaný podle tvrzení žalobce nevzal v potaz logické závěry, že pokud by bylo reálné možné stavbu zachovat, nedává smysl, proč by žalobce stavbu boural a vynakládat poté další finanční prostředky na znovupostavení původního domu. Podle žalobce není zřejmé, z čeho správní orgán dovozuje, že tvrzení žalobce o snaze zachovat původní stavbu je účelové; pokud by žalobce již na počátku pojal úmysl stavbu odstranit namísto provedení její rekonstrukce, neměl by důvod investovat prostředky do stavebních prací spočívajících v provádění rekonstrukce. Pokud bylo ze strany stavebního úřadu vydáno stavební povolení k rekonstrukci stavby, žalobce dle svého tvrzení důvodně předpokládal, že rekonstrukce je možná; není důvod, proč by měl usilovat o odstranění stavby, aby mohl na místě původní stavby postavit její pravou repliku. Žalobce dodal, že ze stavebního deníku je patrné, že ačkoliv se o špatném stavu dozvěděl, dal jasný pokyn k provedení sanačních opatření, které by vedly ke zlepšení stavu budovy; stavební společnost, se kterou měl žalobce uzavřenou smlouvu na rekonstrukci stavby, se o tuto pokoušela, bohužel s marným výsledkem; nakonec na stavbě odmítla pracovat a práce úplně přerušila z důvodu ochrany životů a zdraví osob, které se na stavbě pohybovaly. Žalobce uzavřel tuto žalobní námitku tak, že jeho jednání sice formálně vykazuje znaky přestupku dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona, ovšem vzhledem k tomu, že jsou v daném případě dány okolnosti vylučující protiprávnost, nejednalo se ze strany žalobce o protiprávní jednání, které by mělo být postiženo sankcí; podle žalobce se správní orgány posuzováním krajní nouze řádně nezabývaly. Žalobce dále namítal porušení zásady *ne bis in idem*, neboť dne 15. 10. 2014 zahájil Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby přestupkové řízení vůči žalobci, který se měl dopustit přestupku podle § 178 odst. 2 písm. h a podle § 178 odst. 1 písm. v) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“), přičemž důvodem zahájeného přestupkového řízení je podle žalobce stejný skutek, pro který bylo předtím zahájeno přestupkové řízení vedené před správním orgánem prvního stupně. Žalobce dále namítal nedostatečnost a přílišnou obecnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů o výši

uložené pokuty. Správní orgány se dle žalobce nevypořádaly dostatečným, správným a přezkoumatelným způsobem s hledisky, jež na základě zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), jsou povinny zohlednit při odůvodnění uložené sankce. Dodal, že žalovaný nevzal do úvahy skutečné majetkové poměry žalobce (žalobce je nemajetný, je pouze majitelem bytu, dosahuje průměrného příjmu řadového zaměstnance, na koupi domu i na jeho rekonstrukci si musel půjčit) a uložil pokutu ve výši zjevně nepřiměřené, která je pro žalobce likvidační. Podle žalobce je uložená pokuta ve výši 200.000 Kč zjevně nepřiměřená s ohledem na kritéria obsažená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce podotkl, že nikdy nezavdal jediný důvod k domněnce, že by chtěl narušit ráz lokality, právě naopak, nejenže ctil vydané stavební povolení, ale již zažádal o nové, kterým má být povolena stavba historické repliky; pokuta se v této souvislosti jeví i jako neetická, neboť žalobce byl již „potrestán“ samotnou skutečností, že muselo dojít k odstranění stavby, jelikož náklady na pořízení repliky budou nyní nesrovnatelně vyšší; žalobce je povoláním chemik, je klasickým zaměstnancem (nepodniká), bydlí v bytě, který splácí, předmětnou stavbu koupil za výhodných podmínek, velmi se mu líbila a toužil po tom, aby si v této historické stavbě zařídil nové bydlení; na pořízení stavby i na rekonstrukci si vzal půjčku; každý další výdaj navíc je pro něj velkou zátěží; jeho majetkové poměry nebyly při rozhodování o výši sankce ze strany správního orgánu prvního stupně vůbec zohledněny. Žalobce zároveň namítal, že pokuta je s ohledem na jiné případy, kdy byla ukládána pokuta za podobné přestupky, nepřiměřeně vysoká, přičemž závěrem uplatnil návrh na moderaci pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“).

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nešlo o okolnost vylučující protiprávnost; nejednalo se o nebezpečí přímo hrozící, jelikož tento stav trval minimálně od počátku srpna 2014, a nebezpečí bylo možno odvrátit jinak – nebezpečí navíc nehrozilo reálně, ale spíše pouze hypoteticky. Žalovaný dále s odkazem na odbornou literaturu uvedl, že v daném případě se nejednalo o porušení zásady *ne bis in idem*, neboť jednáním žalobce byla naplněna více než jedna skutková podstata přestupku. Podotkl rovněž, že při odůvodnění výše uložené pokuty postupoval v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a přihlédl ke všem rozhodujícím skutečnostem včetně polehčujících okolností. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.
4. Žalobce následně předložil soudu fotodokumentaci předmětné stavby, která srovnává původní stav domu s nově postavenou stavbou – podle žalobce se jedná o přesnou repliku domu. Žalobce uvedl, že z této fotodokumentace je zřejmé, že žalobce dodržel a beze zbytku realizoval svůj příslib postavit na místě odstraněné stavby přesnou repliku původního domu; tato replika dokonce mnohem lépe koresponduje s architektonickým vzhledem celého trojdomí, kdy původní nevhodný vikýř byl obnoven do původní podoby z 20. let minulého století, současně i nátěr rezného cihelného zdiva rudou barvou byl navrácen do původní podoby; nevzhledný přístřešek pro auto z vlnitého plechu byl nahrazen stylovým přístřeškem z rezného zdiva; také okna byla provedena v přesných replikách; oba krajní domy příslušného trojdomí tak okny vzájemně ladí, na rozdíl od středového domu, u něhož byla původní stylová dřevěná okna vyměněna za okna plastová.
5. K fotodokumentaci zasláné žalobcem zaslal žalovaný soudu vyjádření, kde zdůraznil, že k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje, že stavba je odstraněna bez závazného stanoviska správního orgánu prvního stupně; není proto rozhodné, zda bude nahrazena stavbou jinou, případně kopírující stavbu původní, či nebude-li na místě demolice

v budoucnu žádná stavba. Podle žalovaného z hlediska památkové ochrany je klíčové zachování adekvátního vzhledu nemovitosti, která se nachází na území památkové rezervace nebo zóny, tj. vzhledu v širším slova smyslu původního; původnost může být někdy výrazem postupného vrstvení různých architektonických proměn dotyčné stavby, takže památkově cenný je právě stav památky zrcadlící proces těchto postupných proměn, jindy zas výrazem jejího prvotního architektonického ztvárnění, takže památkově cenná je právě ona prvotní, v užším slova smyslu původní podoba. Žalovaný dodal, že prostředkem k dosažení adekvátního vzhledu je i původnost materiálů či technologií použitých při stavebních zásazích do dotyčné nemovitosti; původnost vzhledu a v menší míře i původnost materiálů či technologií mají v rámci památkové ochrany zásadní váhu a musí být v rámci rozhodovací činnosti správního orgánu na úseku památkové péče zohledněny. Podle žalovaného v daném případě odstraněním stavby zanikla tradiční její konstrukce a původní řemeslné historické prvky a detaily z doby výstavby (fasády vyzdívané v části přízemí z režného zdiva s detaily předsazených říms, omítky fasád s prvky jemně členěných nadokenních a podokenních říms, dřevěná špaletová okna v subtilním členění a detailu; původní krovové konstrukce a střešní keramická pálená krytina z dvojité kladených bobrovek). Žalovaný rovněž uvedl, že zanikly původní prvky stavby; i kdyby na místě odstraněné stavby odpovědný subjekt vystavěl stavbu novou jako kopii stavby odstraněné, vizuální hodnota by byla jistě zachována, ale hodnota historická, která má svůj základ v původnosti užitých materiálů, již zachráněna být nemůže.

6. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, kde zdůraznil, že žalovaný zcela opomněl, že v daném případě se nejednalo o kulturní nemovitou památku, ale „pouze“ o stavbu, jež byla součástí památkové zóny; v takovém případě není předmětem ochrany stavba jako taková včetně původnosti materiálů a použitých technologií, jak tvrdil žalovaný, ale zachování celkového rázu a uspořádání území, zachování charakteru památkově chráněné zóny; pokud byla původní stavba nahrazena přesnou replikou, nebyl právem chráněný zájem na zachování prostorového a funkčního uspořádání území jako charakteru a měřítka zástavby dotčen. Podle žalobce výstavbou repliky naopak došlo ke zpevnění celého trojdomí (a k tomu, že stavbě byl navrácen její původní vzhled, který měla ještě před provedením necitlivých zásahů v době komunismu), zejména jeho středové části (domu sousedky), čímž žalobce napomohl zachování celého trojdomí pro další generace, neboť, jak se ukázalo, bez zásadního stavebního zásahu by v průběhu času nezvratně došlo k rozpadu celého souboru staveb. Žalobce rovněž zopakoval svoji argumentaci o existenci krajní nouze jako okolnosti vylučující protiprávnost.
7. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 2. 2018 pak účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích. Při tomto jednání pak bylo jako důkaz čteno vyjádření Ing. T. P. ze společnosti STA-CON s.r.o., kde je uvedeno, že tento statik při první prohlídce dne 7. 8. 2014 konstatoval, že stav budovy, především nosných částí, je velmi špatný. Na základě provedených zjištění doporučil stržení stavby. Jako odborníkovi na statiku mu bylo jasné, že provádění sanačních prací nemůže vést k dobrému cíli, poněvadž stav zdiva, resp. jeho únosnost byla vlivem rozpadající se malty s minimálním obsahem vápenného pojiva mizivá. Samozřejmě chápe majitele domu, že i přes jeho upozornění na špatný statický stav a doporučení dům jako celek strhnout tak neučinil a pokusil se jej zachránit. Na základě provedených zjištění doporučil stržení stavby. Vlastník stavby se přesto za pomoci stavebních firem pokusil stavbu sanovat, dle vyjádření jejich odborníků měla být sanace možná. Protože technický dozor měl z průběhu sanačních prací obavy, pozval jej opětovně ke zjištění stavu stavby dne 26. 9. 2014. Ukázalo se, že

stav budovy se v mezidobí radikálně zhoršil. Prováděné sanační práce byly zcela neúčinné, naopak v důsledku stavebních zásahů se stabilita stavby zhoršila natolik, že byl nucen vlastník důrazně varovat před hrozbou samovolného zřícení stavby, pokud nedojde k okamžitému rozebrání zbývajících zdív. Vyzval vlastníka k okamžitému jednání a upozornil jej na právní důsledky nekonání. Při stavbě domu byla použita malta s velmi malým obsahem vápenného pojiva a nevhodný písek. Soudržnost zdiva byla minimální. Snaha stavební firmy zdivo sanovat se zcela mýjela účinkem. Zdivo se rozpadalo i pouhým vlivem povětrnostních podmínek, došlo k samovolnému pádu některých částí obvodových zdí. Stav nemovitostí byl kritický.

8. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: protokol Úřadu městské části Praha 6 ze dne 29. 9. 2014 č.j. MCP602355/2014, fotografická dokumentace předmětné nemovitosti před demolicí a po demolicí, závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče ze dne 4. 4. 2012 č.j. S-MHMP 45 850/2012, závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče ze dne 9. 10. 2013 č.j. S-MHMP 774009/2013, zpráva ze zpravodajského serveru www.ct24.cz ze dne 6. 10. 2014 s názvem „Povolení – nepovolení, z O. zmizela další vila“, podnět k zahájení správního řízení Národního památkového ústavu, Územního odborného pracoviště v hlavním městě Praze ze dne 3. 10. 2014 č.j. NPÚ-311/76850/2014, přípis Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 8. 10. 2014 č.j. S-HMMP 1392661/2014 o zahájení přestupkového řízení o uložení pokuty dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona, stavební povolení Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby ze dne 19. 3. 2014 č.j. MCP6 023355/2014, vyjádření společnosti STA-CON s.r.o. zpracované Ing. T. P. ohledně stavu statiky objektu předmětné nemovitosti ze dne 7. 8. 2014 včetně fotodokumentace, vyjádření společnosti STA-CON s.r.o. zpracované Ing. T. P. ohledně stavu statiky objektu předmětné nemovitosti ze dne 26. 9. 2014 včetně fotodokumentace, stanovisko Ing. I. H., soudní znalkyně v oboru dřevozpracování, biologické poškození dřeva ze dne 25. 9. 2014 včetně fotodokumentace, oznámení žalobce ze dne 29. 9. 2014 adresované Úřadu městské části Praha 6, protokol Úřadu městské části Praha 6 o prohlídce ze dne 9. 10. 2014, stavební deník zaznamenávající práci na předmětné nemovitosti a stav této nemovitosti v období 29. 7. 2014 – 21. 8. 2014, oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby ze dne 15. 10. 2014 č.j. MCP6 083466/2014, stavební deník zaznamenávající práci na předmětné nemovitosti a stav této nemovitosti v období 25. 9. 2014 – 30. 9. 2014, statické posouzení a návrh zjištění ze dne 10. 10. 2014 zpracované Ing. M. N., autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb, protokol o ústním jednání o přestupku Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 19. 11. 2014, rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 20. 11. 2014 č.j. S-MHMP 1392661/2014 o uložení pokuty žalobci, odvolání žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 9. 12. 2014, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2015 č.j. MK 4040/2015 OPP.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce jako vlastník rodinného domu na adrese Z., P. prováděl rekonstrukci tohoto rodinného domu, který nebyl kulturní památkou, avšak

nacházel se v památkové rezervaci. Statik Ing. T. P. ze společnosti STA-CON s.r.o. dne 7. 8. 2014 zpracoval vyjádření, z něhož vyplývá, že při místním šetření dne 4. 8. 2014 bylo podezření o havarijním stavu objektu jím jako autorizovaným statikem potvrzeno; příčiny jsou patrné jednak v nízké kvalitě objektu obecně a dále pak v původně prováděných pracích během započetí rekonstrukce neodborným způsobem v letech 2012 – 2014; současnému staviteli bylo proto uloženo dočasné zajištění významně porušených nosných i nenosných konstrukcí do okamžiku souhlasu o dalším postupu; zároveň byl doporučen zákaz pohybu osob, krom nezbytně nutných pro zabezpečení; vzhledem k rozsahu poškození statik doporučil stržení stavby jako celku se zajištěním navazující stavby; důvodem je rozsah poškození, kdy případné náklady na uvedení nosných konstrukcí do původního stavu násobně překračují cenu nově zbudovaných konstrukcí. Statik dále upozornil, že v případě nekontrolovaného zřícení objektu může dojít k většímu rozsahu škod než při odborném rozebrání; proto doporučil odstranění objektu v nejkratší možné době. V rekonstrukčních pracích bylo pokračováno. Podle stanoviska Ing. I. H., znalkyně v oboru dřevozpracování, biologické poškození dřeva, ze dne 25. 9. 2014 bylo zjištěno lokální biologické poškození krovu, v konstrukci podlahy půdy bylo zjištěno na konci trámů narušení dřevokaznou celulózovorní houbou typu trámovka, místy i dřevokazným hmyzem, v konstrukci podlahy prvního patra bylo zjištěno lokální poškození konců trámů dřevokaznou celulózovorní houbou typu trámovka, na omítkách, resp. malbě byly zjištěny povlaky plísní černé a šedozelené barvy (*Mucor*, *Aspergillus*, *Penicillium*). Ve stanovisku Ing. T. P. ze společnosti STA-CON s.r.o. ze dne 26. 9. 2014 je mimo jiné uvedeno, že během zajišťovacích prací došlo k nekontrolovanému zřícení části nosných stěn ve 2. NP; zároveň byl ke kontrole přizván nezávislý soudní znalec v oboru dřevozpracování, Ing. I. H., jež potvrdila v dřevěných konstrukcích možnou přítomnost dřevokazných hub a hmyzu. Z uvedených závěrů autorizovaný statik potvrdil, že vzhledem k rozsahu poškození doporučuje stržení stavby jako celku se zajištěním navazující stavby; důvodem je značný rozsah poškození. Ve vztahu k sousednímu objektu v řadě, který má společnou štítovou stěnu a navazující podélné snosné stěny, je dle autorizovaného statika nutno nechat min. 2 m těchto navazujících stěn, které zajistí stabilitu stávající štítové stěny, jež musí být ze zřejmých důvodů ponechána. Autorizovaný statik dále potvrdil, že v případě nekontrolovaného zřícení objektu může dojít k většímu rozsahu škod než při odborném rozebrání; proto doporučil odstranění objektu v nejkratší možné době. Žalobce nechal stavbu dne 29. 9. 2014 odstranit. Žalobce dne 19. 11. 2014 při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně prostřednictvím své právní zástupkyně zejména namítal, že na základě sdělení stavební společnosti a posouzení statika shledal, že hrozba zřícení domu je velická, a proto po zvážení rizik rozhodl o odstranění domu, aby nedošlo ke škodám na životech osob a jejich zdraví; bylo zřejmé, že musí jednat rychle a nemá časový prostor pro obstarání povolení. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 11. 2014 č.j. S-MHMP 1392661/2014 byla žalobci dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona uložena pokuta ve výši 200.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč za to, že žalobce dne 29. 9. 2014 odstranil stavbu domu č.p. X, která se nacházela na pozemku parc. č. X, k.ú. S., ul. Z., P., bez závazného stanoviska správního orgánu prvního stupně dle § 14 odst. 2 památkového zákona, čímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku dle tohoto uvedeného zákonného ustanovení; nemovitost č.p. 253 nebyla kulturní památkou, nacházela se na pozemku parc. č. X, k.ú. S., ul. Z., P., na území památkové zóny X, prohlášené vyhláškou č. 15/1991 Sb. hl. m. Prahy. Porušení příslušné platné právní normy zjistil správní orgán prvního stupně dne 30. 9. 2014. Proti

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce podal své odvolání, kde vznesl podobné námitky jako v žalobě (viz výše); pokud jde o odůvodnění výše uložené pokuty, žalobce mimo jiné namítal, že jeho majetkové poměry nebyly ze strany správního orgánu prvního stupně vůbec zohledněny. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 27. 1. 2015 č.j. MK 4040/2015 OPP, jímž zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

12. Podle § 14 odst. 2 památkového zákona ve znění účinném ke dni 29. 9. 2014 (datum spáchání žalobci vytýkaného jednání) vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).
13. Podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona ve znění účinném v rozhodném období obecní úřad obce s rozšířenou působností může uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).
14. Soud dospěl k závěru, že správní orgány se nedostatečně zabývaly otázkou, zda žalobce jednal v krajní nouzi, nebo nikoliv. Krajní nouze je přitom okolností vylučující protiprávnost, jak vyplývá z § 2 odst. 2 písm. b) tehdy platného a účinného zákona o přestupcích. K vymezení institutu krajní nouze v přestupkovém řízení lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2017 č.j. 10 As 261/2017-41, publ. pod č. 3678/2018 Sb. NSS: *„Přestupkem je pouze protiprávní čin (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Odpovědnost za přestupek nelze vyvozovat, pokud určité jednání postrádá znak protiprávnosti. Proto přestupkem nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolnostmi vylučujícími protiprávnost jsou mj. nutná obrana [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích] a krajní nouze [§ 2 odst. 2 písm. b)] (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 As 1/2008-172). Dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Použití této normy se stěžovatel dovolává. NSS již toto ustanovení opakovaně vyložil. V obecné rovině lze říci, že krajní nouze reaguje na stav nebezpečí pro dva zákonem chráněné zájmy, kdy je možné chránit jeden z těchto zájmů jen tím, že se poruší nebo ohrozí zájem druhý. Střetnutí zájmů spočívá v tom, že jednomu zájmu hrozí porucha, která může být odvrácena pouze poruchou druhého zájmu. Podmínky krajní nouze jsou vázány přísnými omezeními. Smyslem krajní nouze je*

ochrana významnějšího zájmu obětováním zájmu méně významného. Při kolizi rovnocenných zájmů je třeba zdržet se jednání odvracejícího nebezpečí. U krajní nouze lze rozlišit podmínky, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze a podmínky jednání ve stavu krajní nouze. Podmínkami, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, jsou reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí. Podmínkami jednání ve stavu krajní nouze jsou dodržení principu subsidiarity a proporcionality. Nebezpečí musí zájmu chráněnému zákonem hrozit přímo, bezprostředně. Nebezpečí brozí přímo, je-li zde hrozba nebezpečí, které má bezprostředně nastat, tzn., že z okolností případu je zřejmé, že nebezpečí bez prodlení a určitě bude následovat za hrozbou. Jedná se o případy, kdy sled událostí spěje k poruše zájmu, nebo jsou splněny podmínky, aby porucha nastala. Za jednání v krajní nouzi nelze považovat jednání předčasné, kdy nebezpečí zájmu chráněnému zákonem ještě přímo nehrozí, nebo opožděné v době, kdy již nebezpečí pominulo' (rozsudek ze dne 22. 3. 2013, čj. 5 As 114/2012-19).“

15. Žalobce již v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně (kupříkladu při ústním jednání dne 19. 11. 2014) namítal, že dospěl k závěru, že hrozba zřícení domu je veliká, a proto po zvážení rizik rozhodl o odstranění domu, aby nedošlo ke škodám. Správní orgán prvního stupně se nezabýval otázkou, zda zde krajní nouze byla dána, nebo nikoliv – touto otázkou přitom byl povinen se zabývat, byť žalobce (prostřednictvím své právní zástupkyně) výslovně nevznesl tuto svoji námitku při ústním jednání slovy „krajní nouze“ – z obsahu sdělení žalobce při ústním jednání bylo zřejmé, že namítá právě naplnění existence krajní nouze jakožto okolnosti vylučující protiprávnost. Správní orgán prvního stupně se k této námitce vyjádřil toliko na s. 8 svého rozhodnutí ze dne 20. 11. 2014, kde uvedl: „*V daném případě účastník řízení nedostál své povinnosti a o závazné stanovisko k odstranění stavby, dle ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona, nepožádal a stavbu odstranil. Porušil tedy svou zákonnou povinnost, která mu vyplývá z památkového zákona. Na této skutečnosti nemění nic ani tvrzení o špatném stavu stavby a oznámení záměru jejího odstranění, které obviněný z přestupku učinil dne 29. 9. 2014 místně příslušnému stavebnímu úřadu s odkazem na nařízení autorizovaného statika Ing. T. P. ze dne 26. 9. 2014, neboť tato skutečnost sama o sobě nezavazuje účastníka řízení povinnosti vyžádat si závazné stanovisko MHMP OPP postupem dle ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona k odstranění stavby. Ani tvrzený špatný technický stav stavby neumožňuje jejímu vlastníkov (stavebníkovi) provést její odstranění bez vědomí, resp. souhlasu nebo rozhodnutí místně příslušného stavebního úřadu a závazného stanoviska dotčeného orgánu, hájícího zájem na ochraně kulturního dědictví, tedy MHMP OPP.*“ Takové hodnocení provedené správním orgánem prvního stupně soud považuje za nedostatečné, neboť v případě, že by byla prokázána existence krajní nouze (tedy že žalobce nechal odstranit stavbu z důvodu bezprostředního ohrožení spočívajícího v nebezpečí samovolného zřícení stavby, a tedy ohrožení životů a zdraví, příp. majetku dalších osob), by zde žalobcova odpovědnost za přestupek dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona nebyla dána. Správní orgán prvního stupně se však otázkou naplnění existence krajní nouze v daném případě vůbec nezabýval, nýbrž *a priori* tuto argumentaci odmítl s tím, že ani špatný technický stav nemovitosti by ničeho nezměnil na naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona.
16. Žalovaný k odvolání žalobce k otázce krajní nouze (po teoretickém vymezení tohoto institutu a podmínek, za nichž je krajní nouze naplněna) uvedl, že žalobci byl špatný (havarijní) stav domu znám minimálně od počátku srpna roku 2014, jak vyplývá z posouzení statika zpracovaného pro žalobce. Tuto argumentaci již, na rozdíl od argumentace správního orgánu prvního stupně, lze považovat za vypořádání se s

odvolací námitkou existence krajní nouze. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného pak z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č.j. 9 As 301/2015-45: „[P]odle ustálené soudní judikatury (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 13. 3. 2014, č. j. 9 Afs 74/2013 - 46) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. ... Při naplnění podmínek stanovených správním řádem je tedy možné v rámci řízení ... napravit některé vady prvostupňového rozhodnutí.“ Z uvedených důvodů tak rozhodnutí žalovaného nelze z tohoto hlediska považovat za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se vypořádal s odvolací námitkou týkající se krajní nouze. Soud však dospěl k závěru, že skutkový stav, z něhož žalovaný při svém rozhodování vycházel, byl zjištěn nedostatečně a vyžaduje zásadní doplnění.

17. Z druhé zprávy společnosti STA-CON s.r.o. ze dne 26. 9. 2014 je zřejmé, že mezi zpracováním první zprávy (ze dne 7. 8. 2014) a druhé zprávy ze dne 26. 9. 2014 došlo k nekontrolovanému zřícení části nosných stěn ve 2. NP; zároveň byl ke kontrole přizván nezávislý soudní znalec v oboru dřevozpracování, Ing. I. H.; ten potvrdil v dřevěných konstrukcích možnou přítomnost dřevokazných hub a hmyzu. Statik dále upozornil, že v případě nekontrolovaného zřícení objektu může dojít k většímu rozsahu škod než při odborném rozebrání. Dále je třeba přihlédnout ke stavebnímu deníku, konkrétně k zápisům ze dne 25. 9. 2014 a 26. 9. 2014, podle nichž byla provedena opětovná kontrola stavby a zjištěno, že došlo k samovolnému pádu části zdí; technický dozor se zavazuje neprodleně zajistit statika, aby vše odborně posoudil; do té doby žádá o realizaci zajišťovacích prací. Dne 26. 9. 2014 pak byly zahájeny zajišťovací práce; ve 13.00 hodin byly práce přerušeny; došlo k pohybu nosné zdi nad schodištěm a hrozilo ohrožení na zdraví a životech pracovníků. Stavba byla zajištěna proti vstupu třetích osob; do vyjádření statika byly práce pozastaveny. Tyto dokumenty založené ve správním spise napovídají, že mezi zpracováním první (7. 8. 2014) a druhé (26. 9. 2014) zprávy statika došlo ke zhoršení stavu předmětné nemovitosti a patrně i k ohrožení života a zdraví pracovníků na stavbě.
18. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný se přitom blíže nezabývali stavem stavby v době bezprostředně předcházející její demolici ze dne 29. 9. 2014. Podle závěru soudu byly správní orgány povinny se touto otázkou zabývat blíže. Nic jim nebránilo kupříkladu vyslechnout statika Ing. T. P. ze společnosti STA-CON s.r.o., příp. ustanovit znalce (jakož jej případně i následně vyslechnout) či vyžádat si odborné posouzení skutečností od jiného správního orgánu ve smyslu § 56 správního řádu (znalec či jiný správní orgán by pak mohl mimo jiné vycházet z dokumentů /včetně fotodokumentace/ obsažených ve správním spise). Správní orgány tak nedostály své povinnosti náležitě zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného proto, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.). V dalším řízení žalovaný provede bližší zkoumání otázky, zda v posuzovaném případě došlo k naplnění krajní nouze, nebo nikoliv. Přitom se žalovaný zaměří na posouzení stavu dané nemovitosti v době bezprostředně předcházející její demolici ze dne 29. 9. 2014, jakož i na otázku, zda a k jakému zhoršení stavu nemovitosti došlo v mezidobí mezi zpracováním první zprávy ze dne 7. 8. 2014 (a zda již v této době byl stav nemovitosti natolik špatný, že nezbyvalo než provést její demolici, resp. zda ještě bylo možné se pokusit o záchranu dané stavby, nebo zda měl žalobce ihned – tedy na počátku srpna 2014 – přikročit k vyžádání závazného stanoviska k zamýšlenému odstranění stavby ve smyslu §

14 odst. 2 zákona o památkové péči). Pro případ, že nešlo o krajní nouzi, pak je třeba zvážit, zda stav budovy nemohl s určitou pravděpodobností nasvědčovat možnosti ohrožení životů, zdraví a majetku osob a zda tento stav budovy a z tehdejšího pohledu zjevně závažně vypadající situace nemohla představovat pro žalobce polehčující okolnost. Nově provedené důkazy žalovaný v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu posoudil s důkazy získanými dříve tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu.

19. Skutečnosti, že v mezidobí mezi 7. 8. 2014 a 26. 9. 2014 došlo k podstatnému zhoršení stavu stavby a bezpečnosti v jejím bezprostředním okolí, nasvědčuje i vyjádření společnosti STA-CON s.r.o. zpracované Ing. T. P. dne 11. 12. 2014, jež žalobce připojil ke své žalobě a jež bylo při jednání před soudem provedeno jako důkaz. Ze správního spisu i z průběhu jednání před soudem ze dne 19. 2. 2018 vyplynula skutečnost, že žalovaný při svém rozhodování neměl tento dokument k dispozici. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, žalovaný tento dokument provede jako důkaz spolu s dalšími důkazy již obsaženými ve správním spise, jakož i s dalšími nově provedenými důkazy (viz výše), aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu dospěl k takovým způsobem zjištěnému stavu věci, o němž nebudou důvodně pochybnosti (srov. § 3 správního řádu).
20. Podle § 12 odst. 1 tehdejšího zákona o přestupcích ve znění účinném v rozhodném období při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
21. Pokud jde o odůvodnění výše uložené pokuty, správní orgány se do značné míry zabývaly kritérii stanovenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, když vzaly v úvahu újmu na vizuální i historické hodnotě způsobenou jednáním žalobce či tvrzené úmyslné jednání žalobce, jako polehčující okolnosti pak posoudily, že se mělo jednat o první žalobcovo porušení památkového zákona v oblasti působnosti správního orgánu prvního stupně, že se žalobce doznal k odstranění stavby a že poskytl potřebnou součinnost. Na druhou stranu ovšem soud nepřehlédl, že správní orgán prvního stupně se sice ve svém rozhodnutí zabýval majetkovými poměry žalobce, avšak pouze odhadem na základě nemovitých věcí, které žalobce v rozhodném období vlastnil. K odvolacím námitkám žalobce směřujícím proti výši pokuty a k tomu, že správní orgán prvního stupně nezjišťoval, zda tato pokuta znamená podstatný zásah do majetkové sféry jednotlivce, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že sankce s přihlédnutím k poměrům žalobce není likvidační, avšak je citelným zásahem do jeho majetkové sféry, čímž plní svůj účel. Ani žalovaný se tak (přínejmenším dotazem na žalobce) nepokusil zjistit žalobcovy majetkové poměry (stav jeho majetku a závazků, pravidelné i jednorázové příjmy apod.). Přitom žalovaný spolu se správním orgánem prvního stupně přikročil k uložení pokuty, která sice dosahuje výše „jen“ 10 % maximální sazby ve výši 2 miliony Kč, ovšem pokuta ve výši 200.000 Kč rozhodně není zanedbatelná; správní orgány se tak ani nepokusily zjistit, zda tato sankce není pro žalobce, který je dle svého tvrzení nepodnikající fyzickou osobou, likvidační. Soud se ztotožňuje s žalobcovým odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013 č.j. 7 As 188/2012-25, publ. pod č. 2878/2013 Sb. NSS: *„i pokuta uložená při dolní hranici zákonného rozpětí, tedy v rádech desítek až několika set tisíc Kč, může znamenat podstatný zásah do majetkové sféry jednotlivce. Proto i k uložení takto vysoké pokuty musí*

správní orgán přistoupit zpravidla výjimečně, a to jen tehdy, postihuje-li jednání velmi závažné, způsobivší velmi vážné následky či spáchané obzvláště zavrženímhodným způsobem, z obzvláště zavrženímhodných pohrutek či s ohledem na jiné podstatné okolnosti.“ V rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně chybí úvaha o tom, zda a proč jsou v posuzovaném případě naplněny okolnosti pro uložení takto relativně vysoké pokuty. Rozhodnutí žalovaného je proto z tohoto hlediska nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalovaný v dalším řízení, shledá-li, že se žalobce dopustil přestupku dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona, se pokusí od žalobce zjistit jeho majetkové poměry a tyto posoudit a znovu rozhodnout o uložení pokuty v takové výši, která bude odpovídat okolnostem daného případu (tyto okolnosti pak budou s ohledem na shora uvedené v dalším řízení teprve zjišťovány); tuto výši přitom náležitě odůvodní.

22. Žalobci pak v dalším řízení před žalovaným nic nebrání argumentovat tím způsobem, jakým argumentoval v řízení před soudem, tj. např. tím, že žalobce na místě původní stavby nechal postavit přesnou repliku původního domu – tato skutečnost, ukáže-li se v dalším řízení jako pravdivá, může představovat významnou polehčující okolnost či skutečnost snižující společenskou škodlivost žalobcova jednání (dojde-li žalovaný k závěru, že žalobce přestupek dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona skutečně spáchal a že v jeho případě nebyly naplněny podmínky krajní nouze). Žalobce má v dalším řízení rovněž možnost namítat (pro případ opětovného uznání viny a uložení pokuty) porušení zásady dle § 2 odst. 4 správního řádu (tj. že při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů měly vznikat nedůvodné rozdíly), jak činil v řízení před soudem s tvrzením o tzv. „dvojím metru“ a odkazem na rozhodování správního orgánu prvního stupně, žalovaného i Krajského úřadu Pardubického kraje. S ohledem na zrušující výrok svého rozhodnutí (a na povinnost žalovaného zásadně doplnit skutková zjištění a na jejich základě provést novou právní úvahu jak o vině či nevině žalobce, tak i o výši případné sankce) se soud těmito žalobcovými námitkami nezabýval pro jejich bezpředmětnost.
23. Co se týče žalobcem tvrzeného porušení zásady *ne bis in idem*, soud tuto žalobní námitku neshledal důvodnou. Žalobou napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce sankcionován za porušení jiné povinnosti, resp. za jiný skutek, konkrétně za to, že provedl odstranění stavby bez závazného stanoviska orgánu státní památkové péče, kdežto stavebním úřadem byl žalobce stíhán pro přestupek spočívající v tom, že realizoval změnu stavby v rozporu se stavebním povolením v chráněném území (§ 178 odst. 2 písm. h) / stavebního zákona) a že v rozporu s § 128 stavebního zákona odstranil stavbu vyžadující ohlášení podle § 104 stavebního zákona bez souhlasu nebo povolení stavebního úřadu (§ 178 odst. 1 písm. v) / stavebního zákona). V posuzovaném případě tak byl žalobce sankcionován za porušení jiné povinnosti (tj. za jiný skutek) nesouvisející s povinnostmi žalobce vyplývajících ze stavebního zákona. Soud podotýká, že dle konstantní judikatury i právní teorie jedním jednáním je možno naplnit skutkovou podstatu dvou různých správních deliktů (přestupků) zároveň. Pokud dva různé správní orgány postihly žalobce za dva různé správní delikty spáchané jedním jednáním, nejedná se zde o dvojí postih (srov. kupříkladu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 1998 sp. zn. 38 Ca 148/98 /dostupný v ASPI/ či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2005 č.j. 3 As 51/2004-72). Tato námitka je proto nedůvodná.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného jak proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného

rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., tak i pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ve vztahu k majetkovým poměrům žalobce a přiměřenosti uložené pokuty) ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a z úspěšného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10.200 Kč, tj. ve výši 2.142 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 16.342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně